

A més de 2000 anys,

i això és molt temps, en uns països del nord d'Europa hi vivien uns pobles que s'anomenaven celtas.

Les persones que en ells hi habitaven convivia amb la Natura en perfecta harmonia.

L'aire que respiraven era net, les aigües dels seus rius i dels mars eren cristal·lines, els boscos i prats eren immensos i hi vivien tota classe de plantes i d'animals. Tothom es respectava i vetllava perquè sempre hi hagués equilibri.

Aquestes persones, que vivien en petits poblats, eren molt observadores. Es fixaven en els canvis que es produïen en la Natura: quan alguns arbres perdien les fulles, quan tornaven a sortir, quan florien, quan tenien fruits ... Consideraven les estacions de l'any cícliques i necessàries per tot el que cadascuna aportava.

També observaven el sol, les èpoques que brillava més, les que no tant, les que feia fred i les que feia calor. Pensaven que el sol era font de vida i d'energia. Durant el dia el sol il·luminava i escalfava les persones, els animals i les plantes. Després marxava i donava pas a la lluna

i als estels.

El dia i la nit també s'anaven succeint, primer un i després l'altra.

Com que sempre vivien envoltats de Natura eren persones molt observadores. També es fixaven en la lluna i les seves fases. Comptaven el temps depenent de com estava la lluna. Els seus mesos començaven amb el primer dia de lluna creixent i acabaven en el dia de lluna nova. Mes rere altre veien com la lluna s'il·luminava més al cel fins arribar a la lluna plena. Després començava a minvar cada cop més fins que es deixava de veure al cel. Així una vegada i una altra.

Estimaven tant la terra que els proporcionava aire per respirar, aigua per beure, plantes per menjar i tot aquell benestar que l'anomenaven

Mare Terra

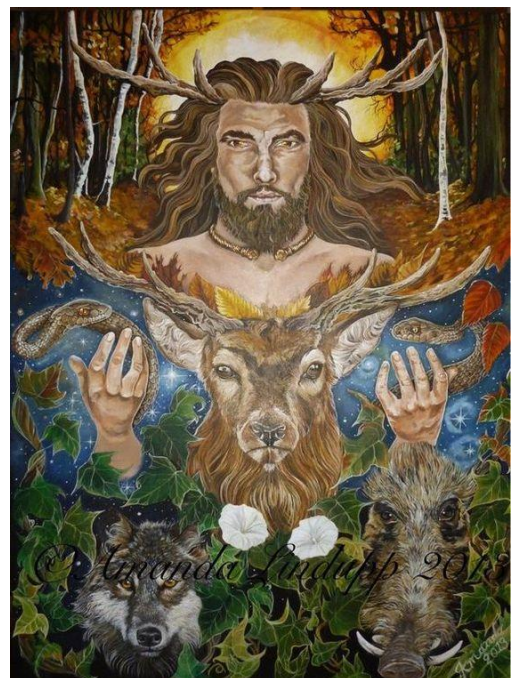
perquè els cuidava

i els alimentava

com la seva pròpia mare.

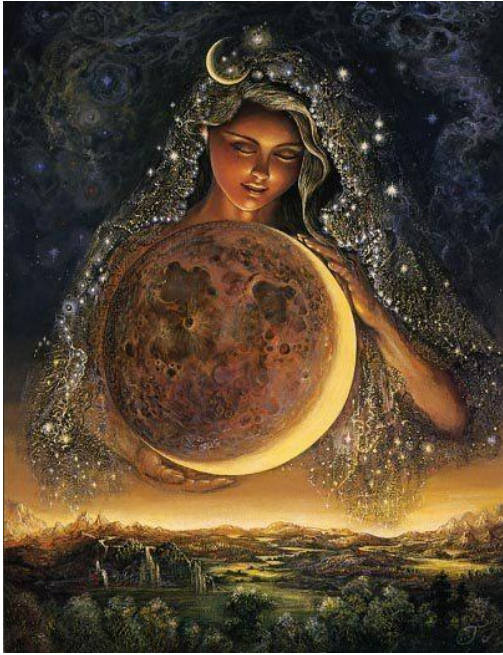
També estimaven la llum i l'escalfor que els proporcionava el sol perquè els permetia fer activitats de dia i descansar a la nit.

*El sol aportava energia
a les persones, als animals i
a les plantes. L'aigua dels núvols,
quan queia, proporcionava
beguda a tots els éssers
de la terra.*

El vent del cel escampava les llavors per poder fer créixer més plantes. Per tots aquest beneficis que els aportava l'anomenaven Pare Cel.

A la nit sortia la lluna i les estrelles i una agradable màgia produïa perquè la lluna exerceix una influència especial a tota

aquella persona, animal o planta que il·lumina amb els seus rajos blanquinosos i platejats.

També l'estimaven molt, tant, que li deien Àvia Lluna.

Totes les persones que formaven la comunitat celta es sentien tant vinculades a la Natura i els seus cicles que quan començava un nou període

s'alegraven moltíssim.

Donaven la benvinguda a totes les estacions i feien una gran festa.

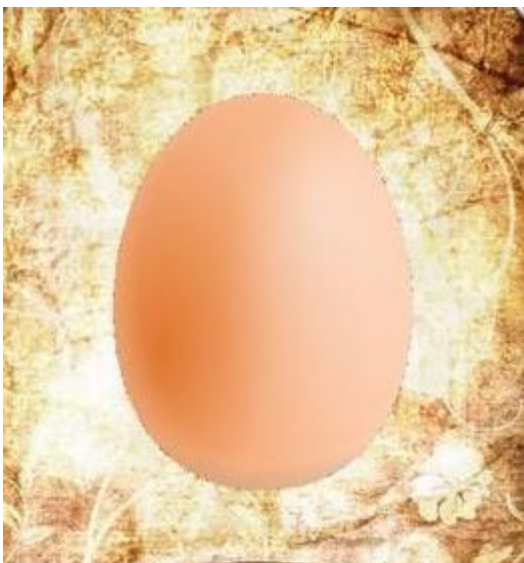
El foc sempre hi era present, tant si ho celebraven de dia

com si ho feien de nit. En ell hi cuinaven els àpats, que aquell dia eren especials. Els agradava molt la dansa i la música així que, amb els seus instruments, cantaven, ballaven i es divertien al voltant del foc tot agraint amb ofrenes a la Mare Terra, al Pare Cel i a l'Àvia Lluna tots els canvis que els portava.

Com que cada estació era diferent, les festes també ho eren. Després de l'hivern, quan semblava que tot s'havia aturat, arribava la primavera. Amb ella la vida renaixia, la llum era més càlida, els camps es tornaven verds amb un esclat de colors provinent de les flors. Era l'època en la què molts animals tenien les seves cries. Els ocells feien els nius, posaven ous i sortien els petits ocellets. La Natura s'omplia de llum, color, so i vida.

Els celtas van pensar en dos símbols que els recordés aquella època de l'any.

El primer era l'ou. Ell els evocava el començament de la vida.

*El segon era la llebre perquè
era un animal que tenia
moltes cries.*

L'ou i la llebre eren dos símbols de fertilitat.

*La primera lluna plena després de l'equinocci de primavera les
persones que formaven la comunitat celta tenien el costum de
decorar ous amb elements i tints que feien provinents de la
Natura.*

*Després els regalaven a les
persones que més estimaven.*

*Era un acte d'amor
cap a aquells i aquelles
que cadascú considerava
especials.*

També jugaven a amagar els bonics ous que havien decorat. Era tot un repte haver-los de buscar. Després arribava l'emoció i l'alegria per haver-los aconseguit trobar.

Aquella tradició de més de 2000 anys s'ha conservat en molts llocs del món. Algunes persones es disfressen de conill, decoren ous, els amaguen, fan curses...

Les mones amb un ou de xocolata, amb un conillet i els pollets són record d'uns símbols del passat que han perdurat en el temps.

El llegat més preuat de la cultura celta és el respecte i la convivència harmònica que feien amb la Natura. Podem aprendre molt d'ella, especialment en el moment en que es troba actualment el Planeta Terra.

Tu pots celebrar l'arribada de la Primavera, la primera Lluna Plena o la Pasqua amb el que disporis, amb el que vulguis, amb el que desitgis perquè tot està dins teu.

